

[Jørgen Kvist Jensen]

Ud over det moralske ansvar, som samfundsfællesskabet har, er det tåbeligt at gøre flere unge til tabere i kampen om job og uddannelse, fordi ingen spørger efter dem. Sporene fra de sidste par årtier skræmmer, og set i fremtidens perspektiv vil der om nogle år blive brug for alle, hvis vi altså forstår at omfordele det arbejde, der i dag tynger nogle, fordi de har for meget, og andre, fordi de slet ingenting har.

Af det foregående skulle det være fremgået, at Kristeligt Folkeparti støtter princippet i socialministerens aktiveringsforslag, ikke fordi vi betragter unge kontanthjælpsmodtagere eller kontanthjælpsmodtagere i det hele taget som nassere eller som værende dovne. Det er altså ikke misundelsesmotivet, der driver os. Det motiv, der driver os, er, at vi betragter alle mennesker – også kontanthjælpsmodtagere – som mennesker med et legalt krav på at kunne bidrage til fællesskabet, med et legalt krav på beskæftigelse.

Oppustede ord i oktober, vil nogle mene om mine foreløbige ord, når man betænker, at ordene er sagt som bemærkninger til dette relativt beskedne, men dog rigtige initiativ. Vel løser dette forslag ikke alle problemer for alle beskæftigelsesløse hænder, men forslaget signal peger i den rigtige retning, og det får derfor Kristeligt Folkepartis blå stempel.

Ligesom samfundsfællesskabet er moralsk forpligtet til at finde beskæftigelse, gælder der også en forpligtelse også til at være kreative i at finde god og værdifuld beskæftigelse. Må jeg nævne de store muligheder, der er inden for miljøarbejde og muligheder for at støtte det frivillige børne- og ungdomsarbejde med en ekstra hånd.

Lad os så se på det mere konkrete i forslaget. Det er med glæde og tilfredshed, at vi giver vores accept til, at unge gives ret til fem måneders aktiviteter, men hvad er disse aktiviteters indhold? Kristeligt Folkeparti ønsker mere perspektiv over en sådan aktiveringsindsats end bare, at man som kontanthjælpsmodtager er aktiv i fem måneder. Så isoleret må man ikke anskue disse menneskers livssituation og deres livsvilkår. Vi synes, at 12 måneder er lang tid at gå på kontanthjælp, før man har ret til aktiviteter eller beskæftigelse, for lang tid, også selv om 12 måneder forstås som den absolut maksimale periode. Endelig er vi kritiske over for, at aktivitetsperioden kun er på fem måneder.

Skal jeg samle op, så går Kristeligt Folkeparti med positivt sind ind i udvalgsarbejdet for at få et godt initiativ forbedret.

Og til slut beklager jeg, hvis det er imod husets kutyme, at man bruger lange indlæg på dette tidspunkt.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Det er bestemt meget velset, specielt når det er første gang, medlemmet har ordet.

Fru Lone Dybkjær, som burde have haft ordet for lidt siden, har ordet.

Lone Dybkjær (RV):

Ja, men efter den sidste taler har jeg mulighed for til gengæld at forkorte mit indlæg og blot give min tilslutning til det videre udvalgsarbejde.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg vil gerne sige tak for den positive modtagelse, genfremsættelsen af dette lovforslag har fået. Det lover godt for det videre udvalgsarbejde.

Fru Pernille Forchhammer siger, at hun synes, at det er lidt for tyndt. Alligevel vil man gerne være med til at gå ind i en drøftelse af, hvad indholdet kan blive.

Fru Hanne Thanning Jacobsen fra SF siger, at fem måneder er for lidt, når det hedder arbejde og uddannelse, for at kunne bide sig fast i forhold til arbejdsmarkedet. De fem måneder har baggrund i, at det også nogenlunde skulle hænge sammen økonomisk. Det blev også nævnt, at man skal have et andet syn på arbejdsbegrebet, og der nævnes her det frivillige arbejde.

Hr. Poul Nødgaard siger, at det ligner Fremskridtspartiets gamle forslag, men alligevel vil man meget gerne gå ind i det, selv om det på det tidspunkt blev stemt ned. Derfor forstår jeg godt, at han siger, at han meget gerne vil gå positivt ind i et udvalgsarbejde.

Kristeligt Folkepartis hr. Jørgen Kvist Jensen giver lovforslaget sin blåstempling og peger yderligere i retning af, at man gerne vil se på noget, der er kreativt, og peger igen på det frivillige arbejde.

Det vil sige, at der ligger en bred formulering til, hvad vi kan gå i gang med i udvalgsarbejdet, sådan at vi også kan få aktiveret de 21-24-årige. Det skulle gerne lykkes at få noget